

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

177. Söderköping.

Pl. LIX. Fig. 2 (B. 926).

Litteratur: B. 926; L. 1121; W. 54; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 152.

Peringskiöld säger runstenen vara »inmurader uti Rådmannens Hans Larsons Gatuport», Broocman kallar den »en utnött runsten». Stenen är nu förlorad.

Enligt måtten i B. 926 har runstenen varit 1,55 m lång, 64 cm bred över slingkanten; Peringskiöld säger den vara liten. Ämnet har säkerligen varit granit.

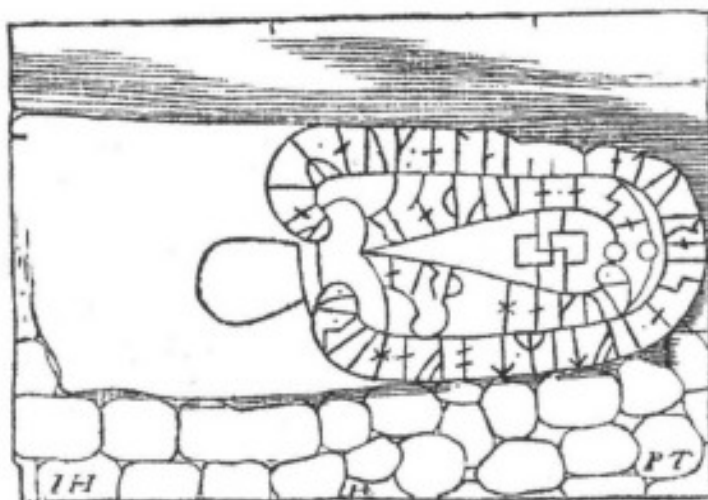
Enligt B. 926 jämte de uppenbart riktiga rättelserna i L. 1121 av þ[ʀ]ʀ[ʀ] till þ[ʀ]ʀ[ʀ] þorkair och H[ʀ] till M[ʀ] letu har inskriften varit följande:

asa · auk þorkair · auk · ali -- letu · reisa · iftir · tofa hir · uarþ · hakuui ·

Slutet uppfattar L. 1121 mindre lyckligt som *Hirvarþ hakva*, alltså förmodligen som en uppgift om ristaren; sista ordet är part. pret. *haggin* av verbet 'hugga', och *hir* måste då vara relativpartikeln 'som'. Jfr Ög. 93 Haddestad: *ar : uarþ : hauin* 'som blev ihjälhuggen'. Dessa båda ristningar likna varandra i flera andra avseenden, i det ormens huvud och stjärt samt slingknuten äro snarlika och båda bruka + *e*, men Ög. 93 brukar *u* för *o*-ljud, Ög. 177 däremot ≠ *o*, vilket är ett yngre drag. Tänkbart är dock, att dessa runstenar kunna utgöra ett äldre och ett yngre verk av samma ristare.

Inskriftens tredje namn är kanske *ali*, ehuru *i* har en kort bistav av *a* till höger, vilket kan vara felläsning av den följande punkten. Den fullständiga och de båda nedre hälfterna av staven därefter hava kanske varit þ[ʀ] þu, nom. plur. neutr. þ[ʀ] av dem. pron., som sammanfattat de föregående namnen av olika kön.

Översättning: Ase och Torger och Alle de läto resa (stenen) efter Tove, som blev ihjälslagen.

2. Ög. 177. Söderköping (B. 926).